

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Hacı Bayram Veli ◆ Tacettin Şimşek ◆ Memik Kömekçi ◆ Tayyib Atmaca
◆ M. Nihat Malkoç ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım
◆ Hızır İrfan Önder ◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Mehmet Pektaş
◆ Kadir Köse ◆ Levent Topludal ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Dursun Kepçeoğlu
◆ Celil Çınkır ◆ Aslan Avşarbey

99 Sayı 21 Mayıs 2026

Sen Seni Bil

◆ Hacı Bayram Veli

Bilmek istersen seni
Can içre ara canı
Geç canından bul onu
Sen seni bil sen seni

Kim bildi ef'âlini
Ol bildi sıfâtını
Onda buldu zâtını
Sen seni bil sen seni

Görünen sıfâtındır
Onu gören zâtındır
Gayrı ne hâcetindir
Sen seni bil sen seni

Kim ki hayrete daldı
Nûra müstağrak oldu
Tevhîd-i Zâtı buldu
Sen seni bil sen seni

Bayram özünü bildi
Bileni onda buldu
Bulan o kendi oldu
Sen seni bil sen seni

A Ç İ K K A R A

Hayâli kayalı hakke dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyibe Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım Afiş: Yasin Mortaş*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkan: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergiet@gmail.com*

99. Sayı Mayıs 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Dante Cantante

◆ Tacettin Şimşek

İtalyancada çok sık kullanılan bir tekerleme vardır: *Dante cantante minte andante...*

Anlamını sormayın. Bilmiyorum çünkü. Belki İtalyanlar da bilmiyordur. Tekerlemelerde anlam değil, ses ve ritim önemlidir ya...

Böyle deyip aradan sıyrılım derim ben. Ne bileyim, içinde ünlü hümanist şair Dante'nin adı, şarkıcı, darphane, yavaş gibi kelimeler geçiyor. Şimdi onlardan bir anlam çıkarmak bayağı zor iş! Ayrıca benim daha önemli işlerim var şimdi. Bir hikâye yazmaya çalışıyorum.

Konumuz Dante. Hadi, başlığı da tercüme edeyim sevabıma: Dante şarkıcı, şarkı söylüyor. Söylüyor da, kirvem, ne söylüyor?

Arabesk mi, pop mu, caz mı, alaturka mı? Sırtında yamalı bir hırka var mı? Ya yırtık pırtık blucin? "Haydi, parka gidelim." diyor mu ayrıca? (Şaka maka, Eurovision şampiyonu Sertab'ın da kulaklarını çınlattık, iyi mi?)

Dante şarkı söylüyor mu gerçekten? Kardeşim, Dante bu! Söyler mi söyler. Sadece söylemez, yazar da aynı zamanda.

Bu Dante var ya, İtalyanlar için çok önemli bir adam. İnanmayan İtalya'daki 2 Euro madeni paranın turasına bir baksın.

Aha işte o:

Su katılmamış hümanisttir kendileri. İnsanı çok sever. Ama takıntılı bir adamdır aynı zamanda. Mesela Selahaddin Eyyubi konusunda.

Nedense onun gözünde Selahaddin Eyyubi

insan değildir. Onu tutar cehennemim limbusuna atar.

Selahaddin de Selahaddin. Bütün Avrupa çalkalanıyor. "Kudüs Fatihî" sıfatını hazmetmek mümkün değil.

Dante,

"Ben sana yapacağımı bilirim, diyor dişlerini sıkarak."

İşte Selahaddin (1138-1193), işte Dante (1265-1321)

İlahi Dante! Selahaddin öldükten yetmiş iki yıl sonra doğmuşsun. Bu kin, bu hınç, bu öfke ne, birader?

İlk defa ilkokul 4'te duydu adını. Sosyal Bilgiler kitabında haçlı ordularıyla kaç kere savaştıysa hepsinde de yenildiği yazıyordu. Öyleyse adam nasıl "Kudüs Fatihî" olmuştu? Haçlı orduları çok yendikleri bu adama acımış da, "Bu seferlik Kudüs'ü sana verelim. Senin de gönlün olsun." mu demişlerdi? Hiç inandırıcı gelmiyordu ama neyse. Büyüklerimizden iyi mi bileceğiz?

Cehennem kitabını yazarken gevrek gevrek gülüyor Dante.

"Gemma, diyor, biliyor musun; intikamımı aldım. Selahaddin'i cehenneme yolladım."

Gemma şaşkın:

"Kocacığım, diyor, hani sen hümanisttin?"

"Hümanist olmasına hümanistim ama o kadar uzun boylu değil. Düşmanlara verecek

miligram sevgim yok. Senin aklın ermez böyle şeylere.”

Tipik bir saçı uzun akli kısa repliği.

Gemma kızıyor ama tartışacak hâli yok.

Deminden beri “Bu hikâyede Beatrice yok mu?” diye soran arkadaş! İşte şimdi sıra onda.

Beatrice, Dante'nin çocukluk aşkı. (Birilerinin “Beatris” demesine aldanmayın. Onlar İngiliz ajanı. Kelimenin İtalyancası Beatrice'dir.)

Dante, Beatrice için ölüyor ama onun bundan haberi yok. Hani bir atasözümüz vardır ya: “Oğlan evi tıngır mıngır, kız evinde ses yok.” diye. İtalyancasını söyleyelim: “La casa del ragazzo fa rumore, non c'è rumore nella casa della ragazza.”

Dante aşkını kendi hâlinde yaşarken, Beatrice 1288'de Floransalı şövalye Simone ile evlenmesin mi? Dante için büyük kıyamet. Kahroluyor. Başını duvarlara vuruyor.

İyi de, söyleseydin, kardeşim. Kızcağız nereden bilsin ona yanık olduğunu? Yıldız falcısı mı o? Bir Allah'ın kulu da kalkıp katedralin duvarına “Dante Beatrice'yi seviyo!” diye yazmamış ki!

Hikâyenin devamı gerçekten trajik. Beatrice evlendikten iki yıl sonra henüz yirmi dört yaşındayken ölüyor. Bu da Dante için ikinci büyük yıkım demek. Şair o günden itibaren acısını unutmak için kendini yazıya veriyor.

Besmeleyi çekip (“in nome di Dio” deyip) *İlahi Komediya'yı* yazmaya başlıyor. Bunda büyük aşkı Beatrice'nin büyük etkisi var tabii. Onu kalemiyle ölümsüzleştirmek istiyor. O sırada siyahların liderliğini yapan Donati ailesine damat oluyor. İşe bakın ki karısını, kayınvalidesini, kayınpederini, kayınçolarını, baldızlarını, hepsini atıp beyazların tarafını tutuyor. Laf aramızda nankör (en azından vefasız) bir tarafı da var.

Cennet yolculuğuna Beatrice'yle çıkıyor Dante. Çıksın, baba, ne yapalım, çıksın da, haddini aşmasına ne demeli? Sen kimsin be

adam? İsteddiğini cennete, istemediğini cehenneme atma hakkını kimden alıyorsun? Kanımdan, canımdan, dinimden, sür cennete!

Tipini beğenmedim, at cehenneme! Kilise cemaatinden, koy cennete! Cami cemaatinden, salla cehenneme! Oh ne âlâ!

Kitap yazma süreci hayli sancılı oluyor tabii. Gerilimler yaşıyor Dante. Bir Malik oluyor bir Rıdvan. Hatta bir ara, “Beatrice'mi de Selahaddin öldürmüştür, eminim.” mealinde bir paranoyaya kapılıyor. Eşi Gemma psikoloğa götürmek istiyor onu ama ikna edemiyor.

Altın gününde arkadaşlarına dert yanıyor:

“Kızlar, bizimki dünyayı fethetti, şimdi de ahirete yolculuk yapıyor. Hem de ölmüş sevgilisi Beatrice'yle. La Divina Commedia diye bir kitap yazıyor; cennet, cehennem, Araf diye üç ciltlik bir kitap. Evde terör estiriyor.

‘Konuşma Gemma, sus Pietro, kes sesini Jacapo, kapa çenenen Giovanni!’

Oğlanları haşladıktan sonra kızlara dönüyor:

‘Otur oturduğun yerde Antonia!’

Sıra Beatrice'ye gelince birden yumuşuyor:

‘Sen konuşabilirsin Beatrice.’

Beatrice adından dolayı imtiyazlı tabii. Sevgilisinin adını koydu ya. Ona laf yok.”

Gemma'yı altın gününde pizzaları, tiramisuları ve cannolileriyle baş başa bırakalım, dönem İlahi Komediya'ya.

Dante'nin bu hayali yolculuğunda sıkı bir yoldaşı var: Romalı şair Publius Vergilius Maro. Kısaca Vergilius.

“Ne dersin, kanka, diyor Dante, seninle soyut âlemlere akalım mı?”

“İyi olur, diye cevaplıyor Vergilius. Roma'da canım sıkılıyor zaten. Bir değişiklik iyi gelir bana.”

(İnanmadınız tabii. İnanmayın zaten. Aralarında 1200 yıllık bir zaman farkı var. Vergilius MÖ 70-19 yılları arasında yaşamış çünkü. Yukarıdaki diyalog da hayali olarak gerçekleşmiş

olmalı.)

Derken efendim, ünlü Romalı şair Vergilius cehennemde Dante'ye rehberlik ediyor.

Bunlar, Kudüs'ten yola çıkıyorlar. Buraya dikkat edelim: Kudüs'ten.

Kudüs üç dinin kutsal şehri. Bak bak bak! Sembolik anlama bak!

Cehennemi turluyorlar, Araf'ı geziyorlar. Yolculuk iyi gidiyor. Özellikle cehennemde gördükleri onları bayağı keyiflendiriyor. Niye keyiflendirmesin ki?

Lucifer orada; Çiçero, Öklid, Homeros, İbn-i Rüşd, İbn-i Sina orada.

Neden? Dante, onları cehenneme layık görmüş de ondan? Selahaddin Eyyubî niçin orada? Çünkü Selahaddin seksen sekiz yıl Hristiyanların elinde kalan Kudüs'ü 2 Ekim 1187'de onların elinden çekip almış, Hristiyan egemenliğine son vermiş.

Adamlar bunun acısını unutabilir mi? Sonra da sefer sefer üstüne, sefer sefer üstüne... Yalova'dan Çanakkale'ye kadar.

Herifteki kine, hınca, öfkeye bak! Sen misin iki yüzyıl önce Kudüs'ü bizden söküp alan? Al ben de seni cehennemim limbusuna postalıyorum.

Çok görmeyelim. Adam sonuçta Roma İmparatorluğunun vârisi.

Böyle bir adam, -sözüm ona hümanist-, Selahaddin'i sever mi? Bin tane yüreği olsa birinin bin metre yakınından geçirir mi onu? Kendine hümanist! Sevsinler!

Dante yedi yüz yıldır işte böyle hümanist şarkılar söylüyor.

Hikâyenin adı o yüzden "Dante Cantante".

Lüzum Kalmadı

◆ Memik Kömekçi

Söyledik vezire işitti bizi
Megafon takmaya lüzum kalmadı
Boşalttı kileri üşüttü bizi
Türküler yakmaya lüzum kalmadı

İhtişam-ı handa kaldı yürüdü
Elleri ardına aldı yürüdü
Celladı bıçağı çaldı yürüdü
Sehpayı tekmeye lüzum kalmadı

Sarardı benizler sulandı gözler
Ol şah-ı vezire geçmedi sözler
İnceldi boyunlar sarıldı bezler
Terleri dökmeye lüzum kalmadı

Herkese helâldi bir bize haram
Vermezse Aslı'yı neylesin Kerem
Tahir'le Zühre'yi eyledi verem
Yerleri öpmeye lüzum kalmadı

Devirdi sınırda kalan surları
Çoğaldı bu ara dünya turları
Besledi virüslü bütün kurları
Uzaktan bakmaya lüzum kalmadı

Turladı ha bire yollar aşındı
Kamçısı belinde eller kaşındı
Fareler korkudan göçtü taşındı
Duvarı yıkmaya lüzum kalmadı

Salya sümük geldi mihman eyledi
Başımıza buyruk ihvan eyledi
İhlâsı çürüğe ihsan eyledi
Madalya takmaya lüzum kalmadı

Harmanı yelinen vurdu savurdu
Daneyi elinen çaldı kavurdu
Köşkeroğlu gibi dağı devirdi
Kıvranıp akmaya lüzum kalmadı

Mavra Meydanı/altı

◆ Tayyib Atmaca

Kusura bakma Suppi gardaş, artık yaşlandı, herhâlde ne dediğimi unuttum. Nerede kalmıştık?”

Bunun üzerine Kral Şuppi demiş ki:

“Otelde dinlenmeye çekilmiştiniz.”

Mavro da kaldığı yerden devam etmiş:

“Hay aklınla bin yaşayasın! Sabah olup da Bursa'nın horozları ötmeye başlar başlamaz, yolcu yolunda gerek deyip uyandım. Uyanır uyanmaz kapıda bekleyen şık giyimli iki garson, kahvaltının hazır olduğunu ve otel müdürünün zatiâlimi beklediğini söylediler.

Ben de koskoca müdürü bekletmek olmaz deyip üzerimi giyer giymez özel hazırlanan kahvaltı odasına indim.

Allah sizi inandırсын, öyle mükellef bir sofraya hazırlamışlar ki sofrada hüthüt kuşunun sütü bile eksik değildi. Elinin artığıyla karnımızı iyice doyurduk. Kapıda hazır kıta bekleyen lastiğe binip tekrar Uludağ'ın zirvesine çıktım.

‘Ya Allah, bismillah’ deyip Erzurum’a doğru yola koyulduk. Lastik artık yolu ezberlemişti. Aynı güzergâhı takip ederek yolculuğa başladık.

İnegöl’ü, Bozüyük’ü, Eskişehir’i, Ankara’yı, Kırakkale’yi geçtik. Kırşehir’e vardığımızda güneş beş mızrak boyu yükselmişti. Vali’nin verdiği sözü yerine getirmesi için Petlas’ta durup lastiği yeniledim.

Eski lastik yeni lastiğe yol haritasını verdikten sonra Kayseri’ye doğru tekrar yola koyulduk. Bu sefer Erciyeşe uğramadık. Sivas’ı geçip Erzincan’a yaklaştığımızda gözlerim küçülmeye başladı ve lastiğe dedim ki:

‘Bundan sonra kendi kendine yol al, ben biraz şekerleme yapayım.’”

Kral Şuppi,

“Şekerleme de neyin nesi oluyor?” deyince Mavro Dayı şöyle cevap vermiş:

“Uykum geldi, beş on dakika kestireyim manasında.”

Kral Şuppi.

“Sen uyurken ben de uyuyabilecek miyim?” diye sormuş.

Mavro Dayı,

“Uyusan fena olmaz.” demiş.

Aylardır gözüne bir gram uyku girmeyen Kral, heyecanla Mavro Dayı’yı dinliyormuş. Bu arada Şuppi’ye sade kahve yapmışlar, afiyetle içmiş. Kahve fincanını ters çevirip hemen yanı başında bulunan Yırcı’ya vermiş.

“Falıma bir bak bakalım, bu Mavro uykusuzluğuma bir çare olacak şekilde mavrasını bitirecek mi?” demiş.

Yırcı soruya şiirle cevap vermiş:

“Kaşlarını çatıyorsun,

Sırtın üste yatıyorsun,

Sözü havaya fırlatıp

Ham ederek yutuyorsun.

Mavro gerçekleri söyler,

Yalanlarla gönül eyler.

Biraz daha sabredersek

Huzura çıkacak beyler.”

Yırcı böyle deyince Kral Suppi hiddetle ayağını yere vurmuş.

“Ben falıma bak diyorum, sen yır söylüyorsun, git uyandır Mavro Dayı’yı da nerede kalmış, onu öğrenelim.”

Bu azarın üzerine Yırcı hışımla Mavro Dayının üzerine yürümüş:

“Biz Kral’ı uyutalım diyoruz, sen kendin

uyuyorsun; canın yüz sopa çekiyor herhâlde.”

Neye uğradığını şaşırın Mavro Dayı, el ovuşturarak Kral Suppi'den özür dileyip tekrar kaldığı yerden devam etmiş:

“Suppi gardaş, şekerini fazla kaçırdım, bağışla lütfen. Nerede kalmıştık?”

Kral Şuppi:

“Şekerlemede.”

Mavro Dayı:

“Özür dilerim gardaş. Lastik nasıl olsa yolu biliyor, Ilıca'ya yaklaştığında bir zıplayıp beni uyandıracak, ondan sonra da ver elini Ejder Tepesi deriz diyordum. Ama demek ki lastiğe de güvenmeyeceksin.

Kaç dakika şekerleme yaptım orasını bilmiyorum ama yine de kaldığım yerden devam edeyim. Nerede kalmıştık?”

Kral Şuppi sinirlenmiş:

“Öllüğün köründe kalmıştık.” demiş.

Mavro Dayı,

“Efendim, orasını anlatırken yalan söylemem gerekebilir, en iyisi size rüyamı anlatayım.” diye alttan almış.

Aylardır uyku yüzü görmeyen Kral Şuppi'nin gözleri rüya kelimesini duyunca faltaşı gibi açılmış.

“Ula Mavro, biz uykuya hasretiz, sen rüyadan bahsediyorsun. Akşama kadar Ejder Tepesi'ne nasıl olsa varırsın, sen hele şu rüyayı anlat, bakarsın uykuyu tetikler, altınını alıp öyle yoluna devam edersin.”

Mavro Dayı böylece kendini toparlamış ve rüyasını anlatmaya başlamış:

“Erzincan'ı geçtim. Karasu Köprüsü'nün üstünden baktım, bir çevirme var, mahşeri bir kalabalık... Herkesin elinde farklı bir çiçek, farklı güller..

Ortalık burcu burcu kokuyor. Önüme ak sakallı bir pir düştü:

‘Sen şu yoldan gideceksin.’ dedi.

Yolu gösterdi, sonra kayboldu. Ben gidiyorum, yol güzelleşiyor. Kendi kendime Allah'ım, bu güzellikleri dünyada görmedim, burası cennetten bir köşe olmalı dedim. Kendi kendime konuşarak yürüyorum.

Yolun kenarında akan bir dereye elimi yüzümü yıkayayım dedim. Su öyle berraktı ki hem balıkları görebiliyor hem de taşları, çakılları seçebiliyordum.

Bir de baktım ki suyun üstünde otuz, otuz beş yaşlarında bir insan bana bakıyor. Başımı sağa sola çevirdikçe o da benim yaptığım hareketleri yapıyordu.

Hayal mi görüyorum, rüyada mıyım diye kendi kendimi çimdikledim. O da aynısını yaptı. Kendi kendime dedim ki:

‘Ula Mavro, bu adam sen olmayasın’

Tam da dediğim gibi çıktı, dinime, imanıma.

Biraz daha yürüdüm, önüme küçük bir patika geldi. Patikanın her iki tarafı güllerle bezlenmişti. Patika bitince, senin sarayın kadar geniş bir ev karşıma çıktı.

Allah'ım, dünyada görmeyeceğim bu mekân cennet olmalı diye kendi kendime konuşurken kapı birdenbire açıldı. Şaşkın bir vaziyette sağa sola bakarken birden yedi manga kız yan yana dizilmişti.

Kendimi tabur komutanı gibi hissederek aralarında yavaş yavaş yürümeye başladım. Kendimi gece eğitiminde tekmil alıyor gibi düşündüm ve emir verdim. Onlar da çapraz vaziyette hem numaralarını hem isimlerini söylemeye başladılar.

Dikkat ettim alfabetik sırayla dizilmişlerdi:

1. Aishwarya Rai Bachchan, 2. Alessandra Ambrosio, 3. Alicia Keys, 4. Amber Heard, 5. Amy Adams, 6. Angelina Jolie, 7. Anne Hathaway, 8. Ariana Grande, 9. Ashley Graham, 10. Audrey Hepburn, 11. Bella Hadid, 12. Beyoncé, 13. Blake Lively, 14. Brigitte Bardot, 15. Candice Swanepoel, 16. Catherine Deneuve.

17. Catherine Zeta-Jones, 18. Charlize Theron, 19. Chrissy Teigen, 20. Daisy Ridley, 21. Deepika Padukone, 22. Doutzen Kroes, 23. Emilia Clarke, 24. Emma Stone, 25. Emma Watson, 26. Eva Mendes, 27. Fan Bingbing, 28. Gal Gadot, 29. Grace Kelly, 30. Haifa Wehbe, 31. Halle Berry, 32. Hannah Jeter, 33. Irina Shayk, 34. Isabelle Adjani, 35. Jennifer Lopez, 36. Jessica Alba, 37. Jessica Biel, 38. Julia Roberts, 39. Kate Moss, 40. Kate Upton, 41. Keira Knightley, 42. Kristen Stewart, 43. Madison Beer, 44. Margot Robbie, 45. Megan Fox, 46. Mikey Madison, 47. Mila Kunis, 48. Miranda Kerr, 49. Monica Bellucci, 50. Naomi Campbell, 51. Naomi Watts, 52. Natalie Portman, 53. Nathalie Emmanuel, 54. Nicole Kidman, 55. Olivia Culpo, 55. Olivia Wilde, 57. Penélope Cruz, 58. Priyanka Chopra, 59. Priyanka Chopra, 60. Rachel McAdams, 61. Rihanna, 62. Rose Byrne, 63. Salma Hayek, 64. Scarlett Johansson, 65. Selina Gomez, 66. Shailene Woodley, 67. Sophia Loren. 68. Taylor Swift, 69. Winona Ryder, 70. Zendaya.

Bir gözümle birine, diğer gözümle öbürüne baka baka şaşı olacaktım neredeyse. Kendi kendime dedim ki:

‘Aman Allah’ım, cennete gireceklere vadettiğin huriler bunlar olmalı ama hiçbiri Müslüman değil.’

Kendi kendimden şüphelenmeye başladım. 70. huri şöyle bir kenarda dursun, ortada teknil alacak bölük komutanı gibi duran kıza dikkatlice baktım. Kendi kendime dedim ki:

‘Bu kıızı gözüm bir yerden ısıyor ama çıkaramadım.’

Can kulağıyla Mavro Dayı’yı dinleyen Kral Şuppi,

“Peki, kimmiş?” deyince Mavro Dayı:

“Keşke sormaz olaydım, benim evlenip ayrıldığım eski karımmış.”

Kral Şuppi:

“Peki, ne yaptın?”

Mavro Dayı:

“Ne yapması var mı Suppi gardaş? Bizim karı, bu güzel kızların komutanı olduğuna göre hiç birisini benim yanıma yaklaştırmaz, deyip uyandım.”

Kral Şuppi,

“Peki, şimdi ne yapacaksın?” deyince Mavro Dayı:

“Ne yapacağımı şaşırıdım. Bir yandan ahali Palandöken’e yığılmış, yolunu gözlüyor; bir yandan birbirinden güzel yetmiş huri, bir de başlarında komutan. Siz söyleyin, ne yapayım?”

Kral Şuppi:

“Benim de aklım karıştı, senin yerinde olmak istemezdim.”

Kral, uzun süre sessiz kaldıktan sonra “Mavro hem dinlendirdi hem de canımı sıktı. Götürün bunu, elli sopa vurun, elli kese de altın verin, bir daha da karşıma çıkmasın” deyip o günkü mavra faslını kapatmış.

Mavro Dayı, elli sopayı yiyip zorla yerinden doğrulduktan sonra elli kese altını da şalvarının içine doldurarak Erzurum’a doğru yola koyulmuş. Kral ve ahali canı sıkın vaziyette arenadan ayrılmışlar.

-devam edecek-

Lübnan Ateşi

◆ M. Nihat Malkoç

Beyrut teslim alevlere
Nerede İslâm ümmeti?
Huzur uğramaz evlere
Nerede İslâm ümmeti?

Siyonistler saldırıyor
Her yeri kan dolduruyor
Mazluma saç yolduruyor
Nerede İslâm ümmeti?

İslâm'sa zulmün adresi,
Batı'nın çıkmıyor sesi
Hissedilmiyor nefesi
Nerede İslâm ümmeti?

Göklerden ölüm yağıyor
Fil karıncayı boğuyor
Bir âna yüzyıl sığıyor
Nerede İslâm ümmeti?

Sarmış dört yanını duman
Ha düştü düşecek Lübnan
Nerde İslâm, nerede iman?
Nerede İslâm ümmeti?

İslâm'ın yok mu lideri?
Zillet çekmek mi kaderi?
Bitmeyecek mi kederi?
Nerede İslâm ümmeti?

Sönüyor nice ocaklar
Kanla doluyor kucaklar
Dillerde -ecek/-acaklar
Nerede İslâm ümmeti?

Anne evlâdından ayrı
Kalpler kırık, gönül sayrı
Trajedi bitsin gayri
Nerede İslâm ümmeti?

Beyrut, Gazze'nin kardeşi
İstanbul'dur öbür eşi
Söndüremezler güneşi
Nerede İslâm ümmeti?

Bütün gönüller yaralı
Alınlar ak, baht karalı
Ölümler olsun sıralı
Nerede İslâm ümmeti?

Çoluk çocuk vuruluyor
Yurtlarından sürülüyor
Şer düzeni kuruluyor
Nerede İslâm ümmeti?

Lübnan'ın ağır yarası
Tam da barışın sırası
Nerde Osmanlı tuğrası?
Nerede İslâm ümmeti?

Ateşi sönsün Lübnan'ın
Su gibi akmasın kanın
Hiç mi kıymeti yok canın?
Nerede İslâm ümmeti?

Birleşmiş Milletler nerde?
Çare olmuyor bu derde
Söz anlatmak zor namerde
Nerede İslâm ümmeti?

Dağılsın kara dumanlar
Boşuna akmasın kanlar
Birlik olsun Müslümanlar!
Nerede İslâm ümmeti?

Kanadı yaralı kuşlar,
Dinmiyor gözlerde yaşlar
Çatılmıştır bütün kaşlar
Nerede İslâm ümmeti?

Habil'e karşı Kabiller
Bekleniyor ebaliller
Yalana ayarlı diller
Nerede İslâm ümmeti?

Önce Gazze, sonra Lübnan
Doğranıyor binlerce can
Ateş denizidir her yan
Nerede İslâm ümmeti?

Akan kan durulsun artık
Mahkeme kurulsun artık
Hesabı sorulsun artık
Nerede İslâm ümmeti?

Hayat Mektebi

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Şu hayat mektebinde elli sene ders gördüm
Kaç mevsim geldi geçti bir milim uzamadım
Zaman denen dehlizde çerme çeşit kurs gördüm
Huzur basamağını üst üste dizemedim

Sınavım çok çetindi bilgim kâfi gelmedi
Hızlı değişen asra algım kâfi gelmedi
Ana oldum dağ gibi gölgem kâfi gelmedi
Kem talihi gömmeye bir çukur kazamadım

Kök saldı içerime dert tohumu gürleşip
Ruhumdaki kıvılcım günden güne korlaşıp
Hayat denen imtihan her gün biraz zorlaşıp
Doğruyu bilsem bile gerçeği yazamadım

Kirlenmiş nefis ummanı dalgalanıp dururken
Ölen insanlığımız kıyılara vururken
Zulüm rüzgarı esip mazlumu savururken
Adalet kılıncıyla üstünü çizemedim

Sevgi ırmağı olup şırıl şırıl aktım da
Sevda çingisi ile yüreğimi yaktım da
Anka kuşuna binip Kaf Dağı'na çıktım da
Yârin gönül dağından içeri sızamadım

Kekliklerle söyleşip turnalarla yol aldım
Çalığışları ile bazen sohbete daldım
Süleyman'ın diliyle kumrulara yalvardım
Çok canlıyı çözdüm de insanı çözemedim

Anı yaşamadım hiç erteledim yarına
Şahit oldum bülbülün güle âh u zârına
Gömdüm arzularımı kalbimin mezarına
Asi nefsin başını bir türlü ezemedim

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on üç-Dijital Muska Analog Cehalet

◆ Halit Yıldırım

“Peki, bu hocalık işi nereden aklına geldi?” dedi Hayreddin.

Âdem Efendi derin bir iç geçirdi. Bir anda eski günlere daldı. Belli ki çok hüznü bir hikâyesi vardı. Gözleri bir anda doldu ama kendisini çabuk toparlayıp başladı anlatmaya.

“Anlatayım azizim. Rahmetli babam ayyaş, hovarda birisiydi. Annem, babamı kendine bağlamak için çok hacı hoca gezerdi. Ben de onunla beraber giderdim. O kadar çok giderdik ki neredeyse haftada bir gün. Bir baktım kapı doktor muayenesi gibi, herifler içeride matbaa gibi para basıyor. Gözümü açtım. O hocaların masalarının üzerindeki okudukları kitaplardan bulabildiklerimi aldım. Ha bu arada bazı kitapları da onlara çaktırmadan arakladım. Sonra bu kitaplardan bayağı bir şeyler öğrendim. Onlardan gördüklerimi de uygulayınca hoca olduk gitti.”

Hayreddin:

“Hani bir de Mısır’da okudum diyordun.”

Âdem: “Azizim yoğurt yiyeni karıştırma şimdi. Ben Mısır’a gittim ama okumaya değil gezmeye...”

Âdem burada bu hikâyeye bir son nokta koymak gerektiğini düşündü:

“Yoksa azizim sen benim bu işten anlamadığımı mı düşünüyorsun?”

Hayreddin yılışık yılışık,

“Baksana azizim, ağzınla itiraf ettin.”

Âdem artık kızmıştı:

“Lan aptal azizim! Sen karşındakine iyi bak. Ben bu işi hem öğrendim hem de zamanın en iyi hocasından icazet bile aldım.”

Hayreddin:

“Gerçek mi?”

Âdem:

“Gerçek tabii, ne sandın ya azizim?”

Hayreddin:

“Ya o anlattıkların?”

Âdem:

“Onlar da doğru azizim!”

Hayreddin:

“Peki azizim nasıl oluyor hem öyle hem böyle?”

Âdem üstünlüğü ele geçirmenin gururuyla arkasına yaslandı. Ellerini birbirine kenetleyip başının ardına koydu:

“Bak aslanım. Baktım ki bu iş kedi-kasap misali olmuyor. Bir gün hocanın yanına tek gittim. Adam beni annemin gönderdiğini zannetti. Hemen içeri aldı. Ben de o zaman 18’inde cıva gibi delikanlıyım. Taşı sıksam suyunu çıkarıyorum. Adamın yakasından tuttum. ‘Bana bak hoca, ya bu işi bana da öğretirsin ya da seni babama ispiyonlarım.’ dedim.”

Hayreddin hemen söze daldı:

“Niye polise değil de babana ispiyonluyorsun?”

Âdem:

“Polis napacak oğlum? Alır bir gün nezarette tutar. Savcı tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakır. Para, kefalet derken adam tezgâhının yerini değiştirir. O bağ olmazsa bu bağ der ve yine işine devam eder. Ama babam öyle mi? Adamın dünyasını değiştirir valla.

Rahmetli çok belalıydı. Bilse ki annem bir hocaya gidiyor ve ona muska yaptırıyor. Annemin ayaklarını kırar bir daha iki ayak üzerine dikilecek hâlini koymazdı.

Hele o hocayı valla eşek sudan gelene kadar döverdi. Çok acımasızdı. Tabii hoca da biliyor babam Kopuk Ömer’in maceralarını.

Adam neredeyse altına edecekti. Baktı ki ben ciddiyim. Bu işi bana da öğretti. Tam iki sene o adama asistanlık yaptım. Okumayı, yazmayı, fal bakmayı, yıldıznâme sürmeyi, suya, aynaya, tırnağa bakmayı ondan öğrendim. Yani sen bu garip Âdem’i boş beleş bir adam zannetme. Evvelallah bu işin kitabını

yazarım ben kitabını!”

Hayreddin Bey bu son cümleye takılmıştı:

“Abi sen bu işin kitabını yaz namussuzum çok para kazanırsın. Ben bastırırım.”

Âdem Efendi artık bu muhabbetten sıkılmıştı:

“Hadi lan zevzek! Bu kadar geyik yeter. Sen bu siparişlerimi tamamla... Hemen bana gönder.”

Şimdi millet gelecek. İki gündür kâğıtları karalayıp karalayıp veriyoruz. Yoksa başka adamlar var peşimde dolanan. Onlara veririm işi haberin olsun. Sekreter kızla kurduğunuz tezgâhı bilmiyorum sanma. O kıza yürüyon mu lan sen yoksa? Bak seni bir düğümlerim inan olsun idrar torban patlar haberin olsun.”

Bu tehdit karşısında Hayreddin Bey kıpkırmızı olmuştu.

“Aman abi yok öyle bir şey. Ben nişanlıyım. Allah'ını seversen o salak kızla benim ne işim olur? Senin siparişleri hazır bil. Gerekirse ben o şerefsiz muskacıyı değiştirir başkasını bulurum. Sen hiç merak etme.”

Hayreddin, birden apar topar ayağa kalktı:

“Abi ben kaçtım. Başka bir isteğin olursa ararsın.”

Hayreddin tam dışarı çıkıyordu ki Âdem arkasından seslendi:

“Bir dakika. Lan üçkâğıtçı! Hani bizim internet sitesine de el atacaktın. Ne oldu?”

Hayreddin:

“Amma da yaptın abi. Size bir site kuruyoruz akıllara zarar: Online Fal Sitesi

İnternette pat pat düşüyorlar. Direk ücreti online olarak kredi kartından ücretini yatırıyor sen de yolunu buluyorsun. İki hostes tutuyorsun. Sekiz yüzlü bir numara kirliyorsun. İşler tıkr tıkr yürüyor. Kimse ile muhatap olmuyorsun.”

Âdem:

“Bana kaç patlayacak bu iş?”

Hayreddin:

“Sana on bin olur.”

Âdem:

“On bin ne? TL mi?”

Hayreddin:

“Yok, be abi dolar.”

Âdem, dolar lafını duyunca hemen ayağa fırladı:

“Ne! Ne dedin sen? Bana bak Hayreddin Bey azizim, sabrımı boşaltmadan çık git! Şimdi sana bir dalarım görürsün doları, markı. Biz milleti keklıyoruz sen de bizi mi kekluyorsun be? Sana bu iş için en fazla beş kâğıt veririm. Keyfin bilir. Şimdi defol git. Hadi naş, naş.”

Hayreddin:

“Abi vallaha kurtarmaz. Sen bilirsın.”

Âdem:

“Neyi bilecem oğlum? İnsanlar buradaki mistik havayı görünce etkileniyorlar. Bugün iki kişi geliyor. Ertesi gün onlar dört kişi gönderiyor. Sonra onlar da birilerini gönderiyor. Ne gerek var internete, biz yolumuzu zaten buluyoruz azizim. Sana vereceğim para ile gider Kanarya Adalarında tatil yaparım be...”

Hayreddin:

“Ben o zaman çıkıyorum.”

Âdem:

“Güle güle azizim. Bana ayağı yere basan fikirlerle gel. Sanal âlem cin işi, benim aklım ermez öyle işlere. Sanal âlem bizi bozar azizim. Haydi, güle güle...”

Âdem, birden durakladı ve kendi kendine,

“Cin işi” diye tekrar edip kahkahalarla gülmeye başladı.

-devam edecek-

Bu Ne Vahşet

◆ Hızır İrfan Önder

Ümmet değil mi kardeş?
Bu ne vahşet, bu ne dehşet!
Hayat, düzen bir keşmekeş,
Bu ne vahşet, bu ne dehşet!

Seher vakti, seher yeli,
Kanım akar deli deli,
Sandım herkes bana veli,
Bu ne vahşet, bu ne dehşet!

Kudüs ağlar, Gazze ağlar,
Yerle yeksan oldu dağlar.
Niçin yeşermiyor bağlar?
Bu ne vahşet, bu ne dehşet!

Susmak zülüm, durmak zülüm,
Her dem sever beni ölüm,
Savrulur dört yana külüm,
Bu ne vahşet, bu ne dehşet!

Sükûti daima şükret,
İstiklâl de büyük nimet,
Zalimlere çekiver set,
Bu ne vahşet, bu ne dehşet!

Şu Bizim Mankurt

◆ Halil Manuş

Bulursa yer bulamazsa sürünür
Gününü gün yaşar şu bizim mankurt
Doymak için kırk şekle bürünür
Gününü gün yaşar şu bizim mankurt

Soru sorma kitaplardan yazıdan
Ne maziden anlar ne de mazıdan
Farkı yok, av peşindeki tazıdan
Gününü gün yaşar şu bizim mankurt

Ayıramazken sap ile samanı
Nerden bilsin Kırşehir'i, Kaman'ı
Lak lak ile geçer ömrü zamanı
Gününü gün yaşar şu bizim mankurt

Kenya anlar Konya dediğin sözü
Ne kabuğu bizdendir ne de özü
Boğazdan başkasını görmez gözü
Gününü gün yaşar şu bizim mankurt

Bir tutam ot göster düşün peşine
Menfaati için kıyar eşine
Tüküreyim böylesinin leşine
Gününü gün yaşar şu bizim mankurt

Halil, memleket bunlarla dolu bak
Sen kara dersin, onlar inatla ak
Bir imtihanın içindeyiz mutlak
Gününü gün yaşar şu bizim mankurt

Bu Nasıl M/izah?

◆ Murat Canbolat

Köpeğin çene kısmı uygun mudur bilemem
Havladığı malum da dile gelmiş diyorlar
Fabl diyorsan amenna gerçeğini dilemem
Arabanın önüne yola gelmiş diyorlar

Ölü köpek ağzından yazılınca tutanak
Adam akıllı hani okuyan da avanak
Ahmakıslatan değil yağıyorken sağanak
Hemen geçeyim derken sola gelmiş diyorlar

Ad ve soyad kısmına köpek yazmış bırakmış
Dümen mümen ne bilsin usta değil çırakmış
Çoban köpeği marka cinsi bize ırakmış
Zaten aranıyordu bulagelmiş diyorlar

Kullanım şekli ilginç binek değil başıboş
Tarif etmiş kendini dalgın dikkatsiz sarhoş
Ölüsü konuşunca oldu kafamız bir hoş
Olmaz olmaz demeyin olagelmiş diyorlar

Kusur da suç da benim diye atmış imzayı
Okur yazar demek ki özetlemiş kazayı
Şahit tutmuş üstelik köyden üç beş azayı
Cana demesem yalan mala gelmiş diyorlar

Canbolat gülelim mi ibretlik hâlimize
Anlat anlat anlama mesajı verip bize
İzahı olmayanı mizahla dize dize
Manzume kabilinden çalagelmiş diyorlar

APP Plaka Alarmı/üç

◆ Mehmet Pektaş

Necati öğretmen emektar arabasına uzun uzun baktı. Tıpkı bir çocuğu sever gibi elini kaputun, tavanın üzerinde gezdirdi. Adeta ailenin bir ferdi hâline gelen bu arabadan ayrılmak kolay olmayacaktı. Sadece aileyi değil nice anıları, sevinçleri, hüznüleri de taşımıştı emektar. Necati bunları düşününce duygulandı, bir an arabayı satmaktan vazgeçecek gibi oldu. Aracın etrafında dolanırken gözleri plakaya kayınca o duygusal hava birden dağıldı: 06 APP...

“Yok yok” dedi kendi kendine “Bu plakadan kurtulmadan bana rahat yok.”

APP plakaların değişimi için verilen sürenin son günü, 1 Nisan gelmeden arabayı elden çıkarmalıydı. Teknolojiden çok anladığı da söylenemezdi. Aracı ilan sitesine koymak için birilerinin yardımına ihtiyacı vardı. Doğruca köy kahvesine sürdü. Selam verip içeri girmesiyle birlikte içeridekilerin bakışları kendisine çevrildi:

“Hayırlı olsun Hoca’m, arabayı satıveriyomuşsun gari.” dedi Kör Abdullah.

Necati şaşırma bile fırsat bulamadan Çil Halil araya girdi:

“Moralini bozmak gibi olmasın Hoca’m emme sen o APP plakalı arabayı zor satarsın.”

Kel İbrahim atladı:

“Öyle demen arkadeşler, bir enayi bulunur belki.”

Kahvede kahkahalar yankılanırken Necati öğretmen bir sandalyeye ilişti:

“Yahu arabayı satacağımı kimseye söylemedim ki, siz nereden duydunuz?”

Kara Mehmet elini salladı:

“Emme yaptın Hoca’m! Köyde duymayan mı kaldı?”

“Kahvaltıda hanımla konuştum. Sonra da kalktım buraya geldim. Toplasan yarım saat. Nasıl duymayan kalmaz?” dedi Necati. Sonra yan masada oturan kayınçosu Hasan’a döndü:

“Ülen Hasan sen mi dedin yoksa arabayı satacağımı?”

Hasan,

“Yok valla enişte ben de burda duyuverdim.” diye karşılık verdi.

Bu sırada Kahveci Süleyman, Necati’nin önüne bir bardak çay bıraktı:

“Ee Hoca’m, burası küçük yer... Herkes her şeyi duyar, her şeyi görür. Sen de alışveriş gari.” dedi.

Necati, çayından bir yudum çekti:

“Madem duydunuz, hele bir yardım edin de şu arabaya satılık ilanı verelim.”

Bu işlerden anlayan birkaç kişi hemen seferber oldu. Arabanın fotoğrafları çekildi, güzel bir metinle birlikte ilan sitesine yüklendi.

Patlak Ahmet,

“Bizden bu kadar Hoca’m. Bak plakayı da kapatıverdim. Plakanın APP olduğu belli değil.”

Necati, gözlüklerini takıp ilana baktı:

“İyi hoş da benim araba etse etse 400.000 ancak eder. Bir de şu APP plaka meselesi var. 500.000 yazmışsın, çok değil mi?”

Patlak Ahmet, kendinden emin konuştu:

“Bu işin usulü böyledir. Fiyatı mahsus 100.000 yüksek yazdım. Alıcı ısrar ederse ufak ufak kırarsın. Öyle bir anda 50.000 falan düşme. Biner biner in. Ciddi alıcı çıkarsa 350-400’e sat gitsin.”

Necati’nin aklına bu iş pek yatmasa da vardır bir bildikleri diye düşünüp,

“Eh peki.” dedi.

O gün akşama kadar Necati’nin telefonu defalarca çaldı. Birisi çok düşük bir fiyat teklif etti. Bir başkası “Takas olur mu?” dedi. Diğerleri de sırf meraktan aramıştı. Necati, her telefon çalışıyla heyecanlanıyor, etrafındakileri susturuyor, kısa bir konuşmadan sonra hayal kırıklığı ile telefonu kapatıyordu. İlerleyen günlerde aramaların sayısı gittikçe azaldı ve

bir gün bıçak gibi kesildi. Bu süre içerisinde arabayı görmek için gelen iki kişi plakadaki APP harflerini görünce arkalarına bile bakmadan dönüp gitti. Necati, arabayı hiçbir zaman satamayacağını düşünmeye başlamıştı artık. Düşük fiyat tekliflerini kabul etmediği için bin pişmandı. İşin kötüsü yıllardır severek bindiği arabadan da soğumuştur. Emektarı değil sürmek, görmek bile istemiyordu.

Umutlarının tamamen tükendiği bir akşam telefonu çaldı. Telefonun ucunda gayet kibar bir beyefendi vardı. Necati'nin altından girdi üstünden çıktı. Uzun uzun konuştuktan sonra lafı arabaya getirdi. Araba hakkında kısaca bilgi aldıktan sonra son noktayı koydu:

“Hoca'm ben arabayı aldım gitti. Hemen ilanı kaldır.”

Necati, ne yapacağını ne diyeceğini bilemedi. Bu işin bu kadar kolay olacağını tahmin etmemişti. Bu defa vicdanı devreye girdi, arabanın kendince eksikliğini gediğini söyledi. Telefonun ucundaki adam, hepsine razıydı. Necati son olarak,

“Şeyy yalnız bu aracın plakası 06 APP...” dedi ezile büzüle.

Telefonun ucundaki,

“Benim için sorun değil.” deyince Necati, önce içinden “Benden günah gitti.” dedi. Sonra da dışından,

“Peki hayırlı olsun deyiverdi.”

Karşıdaki,

“İstesem bir hesap numarası gönder kapora atayım.” dedi.

Necati, adamla çoktan ahbap olmuştu:

“Yok kardeşim, madem aldım diyorsun...”

Karşıdaki ısrar etti:

“Yok Hoca'm, benim içime sinmedi bu iş. Ben kapora göndereceğim.”

Sonunda alıcının ısrarları baskın çıktı ve Necati'nin hesabına 1.000 TL kapora yolladı.

“Yalnız ben bu arabayı borç yerine bir arkadaşım için alacağım. Benim izin almam da imkânsız.” diyerek devam etti alıcı.

Necati'nin sevinci kursağında kalacak gibi oldu:

“Nasıl olacak peki?”

Alıcı bir taraftan, Necati diğer taraftan düşünürken alıcının önerisi geldi:

“Borçlu olduğum arkadaşımı göndersem de sen arabayı direk ona devretsen olmaz mı? Paranı benden alacaksın.”

Necati için fark eden bir durum yoktu:

“Olur, neden olmasın?” dedi.

Alıcı bu defa,

“Son bir ricam olacak. Kaça anlaştığımızı söyleme. Fiyat sorarsa Sinan Bey'le görüş dersin.”

Telefon görüşmesinden sonra Necati, soluğu kahvede aldı. Patlak Ahmet kapıdaydı. Daha Necati, ağzını açmadan,

“Hayırlı olsun Hoca'm. Bize bir ziyafet çekersin gari.” dedi.

Necati ağzı bir karış açık,

“Bunu da mı duydunuz?” dedi.

Kahveci Süleyman elinde tepsiyle geçerken elini Necati'nin omzuna koydu:

“Alış Hoca'm alış.” dedi gülererek.

Necati, telefonunu Patlak Ahmet'e uzattı:

“Kaldır bakalım şu ilanı.”

Patlak Ahmet, tuşlara dokunurken,

“Kaça sattın? 350'den aşağı inmeseydin.” dedi.

Necati,

“Her şeyi duydunuz da bunu duyamadınız mı?” dedi keyifle. “500'e sattım. Adam pazarlık bile yapmadı.”

Şaşırma sırası Patlak Ahmet'teydi:

“Hoca'm bir yanlışlık olmasın. Kapora iste ondan sonra kaldıralım ilanı. Senin araba 500 etmez.”

Necati, gururla konuştu:

“Kaporayı aldım bile. Adam malın iyisinden anlıyor. Kaldır sen ilanı.”

Birkaç gün sonra iki fırlama tip Sinan abi yolladı diyerek Necati'yi buldu. Arabaya üstünkörü baktıktan sonra hep birlikte notere geçtiler. Necati bunca zaman uğraştıktan sonra işlerin böyle tıkr tıkr yürümesinden oldukça memnundu. İmza aşamasına gelinceye kadar kimse para konuşmadı. Bu aşamada, her adımı

telefonla takip eden Sinan, Necati'yi aradı:

"Parayı gönderdim. Yarım saate düşer. Siz noter kapanmadan imzayı atın." deyip telefonu kapadı.

Telefonun kapanmasıyla birlikte Necati'nin telefonuna 500.000 liralık dekont ulaştı.

İmzayı attıktan sonra Necati'nin aklına kapora olarak aldığı 1.000 lira geldi. Hemen Sinan'ı aradı:

"499 yatırman lazımdı Sinan kardeşim. 1.000 lira kapora verdin zaten. Hak geçmesin." dedi.

Sinan uzun bir kahkahanın ardından,

"O paraya da benden bir yemek yiyin." deyip telefonu kapattı.

Necati, noterden çıktıktan sonra adamların koluna girip lokantaya oturttu. Sinan'a hayır dualar ederek karınlarını doyurdular.

Alıcılardan biri,

"Sağ olsun Sinan abi 250.000 liraya bizi araba sahibi etti." deyince diğeri hemen arkadaşını dürttü:

"Lan oğlum Sinan abi, fiyat konuşmayın demedi mi?"

Necati'nin başından aşağı kaynar sular döküldü:

"Nasıl olur ben arabayı 500.000'e sattım?" dedi.

Alıcılar,

"Biz Sinan abiye 250.000 gönderdik." deyip dekontu gösterdi. Necati de "İşte 500.000" deyip dekontu gösterdi. İnternet bankacılığına baktıklarında ise Necati'nin hesabına kapora dışında tek kuruşun geçmediğini gördüler. Sinan'ın telefonu kapalıydı. Necati bankaya koşunca dekontun sahte olduğunu öğrendi. Lokantaya döndüğünde ise arabayı sattığı adamlar çoktan ayrılmıştı. Karakolun yolunu tutmaktan başka çare kalmamıştı.

Komisere, Necati'nin anlattıklarını sonuna kadar dinledi:

"Hoca'm maalesef sazan sarmalına takılmışsın. Dolandırmışlar seni." dedi.

Necati, oracığa çökerken televizyonda APP plakalar için verilen sürenin 2027'ye kadar uzatıldığını bildiren alt yazı geçiyordu.

Bekâ Sorunumuz

◆ Kadir Köse

Çocuklar hür çağdaş büyüsün derken
Sorumsuz bir kuşak yetişir oldu
Eğitimi Batı bazlı verirken
Ergen, her pislige erişir oldu

İnançlı görünen dine saldırır
Ceddini savunan düne saldırır
Coni'ye özenen cana saldırır
Kimliksiz kimlikler karışır oldu

Hâkk'a değil evladına tapanlar
Evlat ne isterse onu yapanlar
Haydut veledini suçsuz sananlar
Devlet suçlamakta yarışır oldu

Oğlunun edepsiz argo sözüne
Flört bağımlısı yüz­süz kızına
Ve bunların satanistçe tarzına
Nice anne baba yılışır oldu

Haramın bozduğu öğrenci için
Okulun bezdiği öğrenci için
Hocanın kızdığı öğrenci için
Veli öğretmenle vuruşur oldu

Kültürle ilgisiz dizi yayınlar
Yuvaya saldıran güruh beyinler
Öldür komutlayan sanal oyunlar
Zombi bir gençliğe çalışır oldu

Devlet bu gidişe el atmayınca
Toplum aldırmayıp ses etmeyince
Aileler çocuğu tam gütmeyince
Şer güçler nesili bölüşür oldu

Köse der sorunlar çözülmeyince
Mevcut ithal sistem bozulmadıkça
Milli bir müfredat yazılmadıkça
Bekâmıza tehdit gelişir oldu.

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on dokuz

◆ Hacı Musa Tuncer

Sünepe Süllü, babası Teber Tahir'in talimatıyla Ulak Mulla'nın Java marka motorsikletini büyük bir zevkle Ceyhan Nehri'ne yuvarlayıp, Variyenli Ali'nin peşine öyle düşmüştü.

Variyenli Ali'nin gidebileceği yolları didik didik aradı, taradı, iz sürdü ancak onu bulamadı. Kestirme yollardan gidip, ıssız yerlere pusu attı, bekledi, yine bulamadı. Variyenli Ali sanki yer yarılmış da yerin dibine girmişti sanki. Variyenli Ali'yi bulsaydı katırıyla birlikte gözünü kırpmadan öldürmeye kararlıydı. Olmadı. Gözü dönmüş şekilde, çaresiz, eli boş, eve geri dönmeye karar vererek kendi kendine konuşuyordu:

"Ben şindik babama ne diyeceem? Baba ben Variyenli Ali'yi bulup geberdemedim mi diyeceem? Desem yüzüme tükürmez mi? Yok yook öyle diyemem! Olmaz! Geri mi dönsen acaba?" diye düşünürken, belindeki umman tabancasını arada bir yoklayıp, elleyip seve seve, bazen kubararak yürüyüp, bazen korkak ve ürkek bir şekilde istediğini yapamadan eve yaklaştığında, birdenbire evdeki kalabalığı görünce şaşırıldı.

Uzaktan yakından Teber Tahir'in cenazesine gelenler kendi aralarında fiskos ediyorlardı. İçinden, "Kime ne oldu acaba?" diye düşünürken kalabalıktan bir ses "Vay goca Tahir vay, vay goca Tahir vay!" diyordu. Bu sesi duyan Sünepe Süllü, o an babasının öldürüldüğünü anladı, tüm dünyası yıkıldı.

Olayın hemen ardından ormana karışan Variyenli Ali ve Ulak Mulla, kendilerini kimselelerin bulamayacağı bir yerde aralarında durum değerlendirmesi yaptılar.

Söze önce Variyenli Ali girerek,

"Bag! Milla yeanim, şindik beni iyi diğne. Sen bundan eveli heç adam öldürmedin öyle daal mı?" dedi

Ulak Mulla:

"Hee A'emmi, bu benim ilk adam öldürüşüm, bundan eveli heç adam öldürmedim. Şu an öyle ırahatım ki heç deme! Sayende hemi

ölümünden gurtuldum, hem de Teber Tahir'den hayfımı aldım. Savılasın. Rabb'im ne murazın varısa versin. İleekin biraz tedirginniim yog daal hani." derken elleri titriyor, terliyordu.

Variyenli Ali, gülerek yavaşça,

"Alışın Milla alışın! Bu normal, işgiyalık dönemimde ilk icraatımda ben de senin gimim olmuşdum. Nitekim soura çabıg alışdım. Sen de alışın. Şindilik ırahat ol. Şükür bu gavvat müstegegini buldu ya."

Sünepe Süllü'yü kastederek,

"Şindik sıra ötee gavvadda. Nasıl olsa onu ben bir punduna getiririm. Sen ırahat ol. Gaygeyleme. Yalınız sen bir möhlet göz öönde bulunmuyacaksın. Seni bu kertede burdan dooruca eski işgiyalardan olan, berk sevdiim ve berk güvendiim biri olan arkadaşım Göö Hösüün'ün yanına göndereceem. Ona bu durumları annadıp benim selamımı söölüyeceen. O seni güvenni bir yerde maafaza eder. Annıyacaan güvende olacaan. Ben de birgaç güne galmaz ortanın nabzını dutar dudmaz gelirim. Haa.. şunu gafana eyceneg yaz! Ne sen beni gördün, ne de ben seni. Hösüün emminden başga heç bir kimsiye dahi birbişed demiyeceen. Temam mı? Şunuda al. Beline sok bahim, ilâzım neem olur belki. Carcüründe tamı tamına 14 fişşeg var. Şu da yedeg carcürün. Unutma. Cahan'ın giyına angşam garannı çökünce varacaan. Şimşek gayanın annacındaaki gadaşın dibine oturup ataş yakacaan, so'ura üç defa uzun uzun ayıslı çalacaan. Zatan evi Cahan'ın giraanda. 'Kim o?' dediğinde sen sadece 'Namlı' diyeceen. Bu bizim parolamız. O annar. Seni gayıgla Cahan'dan öteeçeye, yamaca geçirir." diyerek belindeki yedek 14'lü Brownik marka tabancayı namlunun ucu kendisinden tarafa olarak Ulak Mulla'nın eline uzattı. Gideceği yolu da ayrıntılı olarak tarif etti.

Ulak Mulla,

"Temam A'emmi pekiinci, annaşdıg. Beni orada bil. Sen, ortalıg birez sekniyinci gel. Seni bekliyeceem." diyerek tabancayı beline sokar

sokmaz, emin olduğu ormanlık ve kestirme dağ yollarından Göö Hüseyin'in yanına doğru yola koyuldu.

Olup bitenlerden henüz habersiz olan Unçuluk Anşa, Hoo Çınarı'nda verdiği moladan sonra, Bereket Dağı'nın eteklerindeki ormanlık alanda, rampaya aşağı yağız atının üstünde yoluna devam ediyordu ki aşağıdan yukarı orman işletmesine ait bir jip geldi, o anda atı jipten biraz ürküyor gibi oldu. Jip, yoluna devam etti. Jipin içinde şapkası başında olan iki golcu ve şoför vardı. Sadece selam yerine bir korna çaldılar. Jipin geçip gitmesiyle mis kokan orman yolunu benzin kokusu sardı ki deme gitsin... Her yer benzin koktu.

Sol tarafındaki koca Düldül Dağı, bütün haşmetiyle gökyüzüne doğru yükselmiş, bembeyaz bulutların arasında dimdik durarak Çukurova'yı seyrediyor.

Bakınca, çam ağaçlarının arasından bir zümrüt gibi parlayan Ceyhan Nehri, Köleli Köyü'nü adeta bir at nalı gibi sarmalamış, sanki köye nehirden sur çevirmiş gibi öylece parlıyor. Düldül Dağı'nın sevgi seli olan Sabun Çayı, Metlioğlu bucağından, Ulu Çınarların gölgesinden Ceyhan Nehri'ne kavuşarak hasret gideriyor. Ceyhan Nehri'nin kenarlarındaki pamuk ve yer fıstığı tarlaları âdeta bir denizi andırıyor. Masmavi. Henüz temmuz süreği sürülmemiş ekin tarlalarının firezleri altın sarısı. Sürülmüş alanlar ise gri. Tarlalar, takımlar aracılığıyla bölünmüş sac kömbesi gibi; çizgi çizgi, kare kare, evlek evlek...

Nehrin karşı tarafında yer alan Elbeyli, Metlioğlu bucağı, Pirsultanlı, Çerçioğlu, Boyalı, Ellek ve Karatepe köyleri, Düldül Dağı'nın eteğinde verimli topraklarıyla insanlara âdeta güven veriyor.

Unçuluk Anşa, yolu bayağı azalttı, karanlık çökmeden aşağı sehel köylerine varacağını aklına kestirdi. Gittiği güzergah üzerinde bulunan Ulu Kınalı Dede Türbesi'ni ziyaret edip dua etmeden geçmek olmazdı tabii. Ve öyle yaptı.

Kına Dede, ulu çam ağaçlarının altında, doğum ve ölüm tarihi bilinmeyen, Köleli köyü

sınırları içerisinde, Nergizlik Dağı'nın yörebinde, Ceyhan Nehri'ni seyrederek yatan önemli bir zat. Adam boyu uzunluğundaki iki çintme taş arasında nergizlerin altında yatar. Taşın üzerinde bir şeyler yazsa da, yazılar zamanla yıpranıp silindiği için okunamaz. Ekseriyetle yağmur yağmadığı zamanlar, köy halkı oraya gider, dua eder, dönüşte mutlaka yağmura tutulup, sırlıklam evlerine dönerler. Oraya gidip, dua edip de yağmurun yağmadığına şahitlik edecek bir kimse henüz görülmemiştir. Bu nettir.

Unçuluk Anşa eve gelmek üzereydi ki Cuma, yattığı yerden birdaha silkindi, bağırды, birşeyler demeye çalıştı. Kan ter içinde kıvranarak zor anlaşılır bir şekilde, Çinçik Yusuf'un kazaran vurduğu Çopur adındaki köpeği kasederek,

"Çopur nerede? Çopur beni nediin garşılamadın Çopur? Çopuur..." diye sayıklayarak ayıkmaya başladı. Başucunda nöbet tutup bekleyen, anası Bedirik Hürü, babası Takoz Remzi, Ellik Ali ve konu komşuları,

"Ah ah Cümee aykıyor, şükür Cümee gendine geliyoo yekin! Cümee çabıg yekin! Vay Cümee vay! Çopuru özlemiş Çopuru. Tüh! Görüyonuz mu? Keşkem Çopur sağ oliyadı." diyerek sevindiler. Çopur, Cuma nereden gelirse gelsin onunu mutlaka karşılar, kuyruğunu sallar, sevgi gösterisi yapardı. Ama bu defa Çopur yoktu. Cuma'yı karşılayamamıştı, çünkü kaza kurşunuyla ölmüştü. Fakat Cuma'nın henüz bu olaydan haberi yoktu.

Ellik Ali:

"Vayh yarvım Cümeeem vayh! Demek sen Çopuru özledin hı? Biz de özledik yarvım biz de. Heyle ki özlemiyek" diyerek, gözyaşlarını silmeye başladı.

-devam edecek-

Araba Manisi/bir

◆ Dursun Kepçeoğlu

Küçük bir arabam var
Derdiyse dağlar kadar
İş paraya gelince
Oluyor bir canavar

Amortisör patlamış
Arka camı çatlamış
Usta “ustalık” diye
Cebimi tokatlamış

Filtre çıkmaz aradan
Farkı yok sigaradan
Arabam uçak olur
Sen haber ver paradan

Tekerleri dönmüyor
Harareti sönmüyor
Yağdan önü arkası
Yanı da görünmüyor

Üstübü düşmez elden
Görmeyen bilmez halden
Yağmur gibi su damlar
Radyotörden panelden

İnişlerin tavşanı
Yokuşun perişanı
Elektirik cinsinin
Tek korna çalışanı

Markasını sormayın
Beni boşa yormayın
Motordan gelen sesi
Hiç de hayra yormayın

Bozuk balans yamuk cant
Sileceğe çektik bant
Marş motoru çevirmez
Diş sıyırmışmış volat

Önde iki lamba var
Sadece adları far
Biri yeri gözetir
Diğeri göğe bakar

Para yer de gaz yemez
Parayı da az yemez
Onun yediklerini
Evde beş boğaz yemez

Kapısında kilit yok
Aküsünde asit yok
Hız cezası sormayın
Bizde hız yok limit yok

Bijonu diş sıyırmış
Usta şöyle ayırmış
Kaza olmadan görmüş
Beni Allah kayırmış

Hem benzin hem yağ yakar
Dumanı gören bakar
Benden başkası olsa
Varır dereye kakar

Delinmiş aks körüğü
Demek ki en çürüğü
Canttan dışarı taşmış
Gires yağ püskürüğü

Bayırdan hızla iner
Çıkışta bana biner
Kontağı kapatınca
Gürültü ancak diner

Deposu çatlak gibi
Tekeri aksak gibi
Sanayi sitesinde
Daha duracak gibi

Edersen hıza heves
Şanzımandan gelir ses
Elle tutmazsan kolu
Boşa çıkıyor vites

Ne dur bilir ne firen
Durdurmak ayrı tören
Böylesini görmedim
Varsa söylesin gören

Egzoz içine tüter
Bir ayda akü biter
Marş basmazsa aile
El birliğiyle iter

Tamir tutmaz kapısı
Bir ayardır hepsi
Usta akıl öğretir
Der ki: Bu kul yapısı

En kötüsü şanzıman
Alamadık randıman
Gürültü bir başlarsa
Kıskanır bombardıman

İrbehem Gardaşım

◆ Celil Çınkır

Geçenlerde benden destek istedi
İrbehem gardaşım evlensek olmuş
Kısmetim açılır şiir yaz dedi
İrbehem gardaşım evlensek olmuş

Kendine bakana olmazmış nankör
Parayı bulursa olurmuş bonkör
Yaşlı, genç, kör, topal fark etmez diyor
İrbehem gardaşım evlensek olmuş

Razı zırdeliye, aklı noxsana
Hayır demez eşkiyaya, korsana
Merdiven dayasa da yaşı seksene
İrbehem gardaşım evlensek olmuş

Aşkî gönle nakış nakış örüyor
Aç tavuk ambarda darı görüyor
Sözlü demese de çıtır arıyor
İrbehem gardaşım evlensek olmuş

Fazla sürmez, bu dünyadan göçmesi
Gayrete getirdi çok melemesi
Bizim ahaliye benden demesi
İrbehem gardaşım evlensek olmuş

Kürt Ali olmasa karnı doymuyor?
Ayakları yorganına uymuyor?
Delibal'ı Tapanlılar duymuyor?
İrbehem gardaşım evlensek olmuş

Bizim Köyün Mazisinden

◆ Aslan Avşarbey (Mülkî)

Emmoğlu Muhittin Mucuk'a

Emmoğlu gel hele iki şor edek
Çocukken bazısı gıcık mıydı ne?
Bir yaşında adı konulana dek
Şerife'nin ismi "Çocuk" muydu ne?

Hatın abla bana "İnc'oğlan" derdi
Bütün ağırlığım serçe kadardı
Herkesin mutlaka lakabı vardı
Bir kişinininki de "Bıcık" mıydı ne?

Yaşlı bir söğüttü sallandığımız
"Hillangaç" kurup da "hıllandığımız"
"Biraz"ın yerine kullandığımız
"Acık" mıydı yoksa "ıcık" mıydı ne?

Aklında mı bizim damın keptiği
Erol'u çocukken atın teptiği
Memmet emmimginin her yıl yaptığı
"İrişki" denilen sucuk muydu ne?

Kışın köyde herkes yola bakardı
Bayram'ın otobüs zar zor çıkardı
Dört Yol'a varmadan kesin çökerdi
Her yer çamur vıcık vıcık mıydı ne?

Kuduz bir canavar köye girmişti
Saldırıp babanı yere sermişti
Emmim kafasında tokaç kırmıştı
Mevsim kış aylardan "gücük" müydü ne?

Buyarak her yılın kara kışından
Okula giderdik senin peşinden
Hac'Ehmet abimin ilk maaşından
Bizlere aldığı gocuk muydu ne?

Bir an önce bahar gelsin isterdik
Kara lastik evde kalsın isterdik
Agamgil bize de alsın isterdik
"Kelik" kunduradan "cıcık" mıydı ne?

Anşa Hala ile ekin biçerken
Azık yiyorlarken öğlen geçerken
Fakı Dayı tasta ayran içerken
İçine hoplayan "böcük" müydü ne?

Bir akşam gençlerin yolda izleyip
Tutarak cekete sarıp gizleyip
Irmak'ta patates mısır közleyip
Yediği tavuk mu "cücük" müydü ne?

Mülkî yıllar sonra köyüme vardım
Varıp da Kayanın Başında durdum
Muhittin'i bulup aslını sordum
Dedi İnciler mi Mucuk muydu ne?

Şor: Laf; sohbet. **Hillangaç:** Salıncak. **Hullanmak:** Salıncakta sallanmak. **Canavar:** Kurt. **Tokaç:** Çamaşır yıkarken dövmeye yarayan ağaçtan alet. **Gücük:** Şubat. **Buymak:** Soğuktan donmak. **Kelik:** Plastik, üstü delikli yazlık çocuk ayakkabısı.